

fe. Som ministeren allerede har oplyst, er regeringspartierne indstillet på at arbejde for en ny teaterlov, og i den forbindelse er det jo uendelig signifikant at have et dokumenteret grundlag at beslutte ud fra.

Oplevelsen af behovet for en revision eller en ny lov er ikke af ny dato. Et system, der er sådan indrettet, at teaterdirektører kan være økonomisk bedre stillet ved ikke at spille teater end ved at spille, trænger til revision.

Et system, hvor støttede og ustøttede teatre har samme forestillinger på plakaten, har svært ved at skaffe sig legitimitet. At f.eks. »Jesus Christ Superstar« ét år spilles på ét teater uden offentlig støtte og nogle år senere sættes op, endda på engelsk, med 3-4 mio. kr.s offentlig støtte på en anden scene, kan faktisk være svært at forklare skatteborgere og andre.

Men selv om vores teaterlovgivning ikke er ufejlbarlig, er det nok værd lige at huske, at Danmark er et af de lande i verden, hvor folk ser mest teater. Efter sigende er der flere, der går i teateret end til fodboldkampe. F.eks. har halvdelen af hovedstadsregionens voksne været i teateret mindst én gang inden for det sidste år. Der bliver udbudt små 2 millioner billetter i Storkøbenhavn. I en undersøgelse har man spurgt teatergængere, om de ville gå i teateret, hvis de havde bedre tid, og der svarede 68 pct., at det ville de sandsynligvis. Så tiden er en faktor, vi også skal være opmærksomme på.

Dansk film er blevet en udfordring for dansk teater. En ny dansk film hver 14. dag kan påvirke teaterinteressen, hvis filmens kvalitet er i orden. Og mon ikke teatermiljøet kunne hente lidt inspiration i filmverdenen? En del af filmsuccesen hænger f.eks. sammen med, at uddannelse, talentudvikling og produktionsmiljø spiller sammen i en gensidig udviklingsproces. Kunne et tilsvarende dynamisk samspil i teatermiljøet mon ikke hjælpe en fornyelse på vej?

Det er dyrt at skabe teater, og derfor er offentlig støtte også nødvendig. Teateret er en både gammel, uundværlig og uvurderlig del af vores kultur. Når teateret er vedkommende, spejler det vores identitet, udvider vores erkendelse og viser os det universelt menneskelige, men det gælder ikke enhver forestilling, der går over scenegulvet. Så der er god grund til at gennemtænke principperne for teaterstøtten.

I denne sammenhæng skal der også ses på abonnementsordningen. Denne ordning blev indført som en særordning for den københavnske befolkning i 1971; anstændigvis blev den

dog gjort landsdækkende to år senere. Tilskudet går til nedsættelse af billetprisen enten gennem ungdomsrabat eller som mængderabat til de flittige teatergængere.

Det betyder, at de offentlige kroner, der går til denne ordning, er publikumstilskud og ikke teaterstilskud. Pengene følger publikum. Herved adskiller abonnementsmidlerne sig fra alle øvrige teaterstilskud, det være sig støtte til landsdels-scener, egnsteatre, storbyteatre og den storkøbenhavnske teaterscene.

Denne skelnen er vigtig, og i Venstre ønsker vi at fastholde den. Vi vil gerne forenkle administrationen og smidiggøre ordningen, men det bør være efter nogle generelle principper. Vi ønsker f.eks. ikke, at teatre skal kunne benytte abonnementsmidler til at nedsætte prisen på de forestillinger, der viser sig at være publikumsfiaskoer.

En ændring af teaterloven kan under ingen omstændigheder gennemføres forsvarligt i denne folketingssamling. Venstre ønsker et gennemarbejdet beslutningsgrundlag og ser gerne en bred politisk diskussion, men jeg vil godt tilføje, at det bliver inden for de økonomiske rammer, som finanslovsparterierne måtte fastlægge, og det vil formentlig betyde, at udfordringen går på at anvende de nuværende bevilgninger på en anden måde.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg går ud fra, at Venstre stadig væk har den opfattelse, at teateret har en betydning, der rækker ud over den umiddelbare nytteværdi, at det faktisk også har en betydning for det enkelte menneske og for samfundsudviklingen som sådan.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge lidt ind til Venstres opfattelse af noget, som fru Ester Larsen har sagt – det ligger godt nok et par år tilbage, nemlig den 24. marts 2001 – til Politiken, hvor fru Ester Larsen netop siger om eksempelvis filmen, at det, der kan klare sig selv på markedsvilkår, ikke skal have tilskud overhovedet, at det altså skal være talentet, der skal afspejle sig i publikumsinteressen, og meget klart tager stilling til, at det, der kan køre på markedsvilkår, ikke skal have støtte.

Nu er det jo lige præcis sådan, vil jeg gerne sige til fru Ester Larsen, at netop filmen var i svære vanskeligheder for år tilbage, hvor man politisk gik ind og prioriterede, at vi gerne ville have en filmindustri, som nu er blevet verdens-